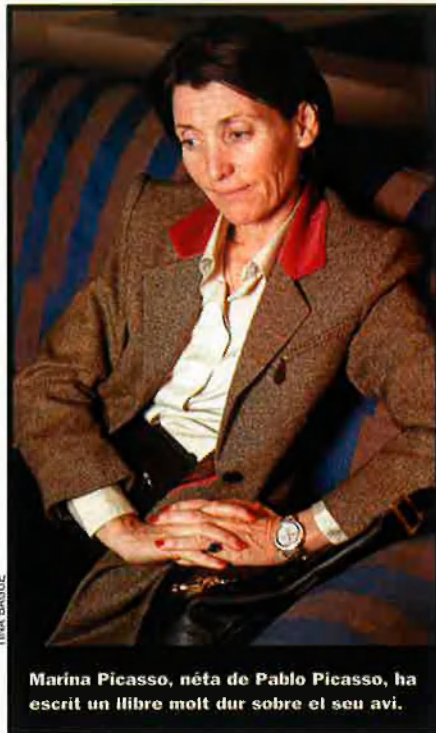

“Picasso, que no li podíem dir avi, havia d'humiliar tothom per existir”

Marina Picasso (Canes, 1950), néta de Pablo Picasso i d'Olga Koklova, ha publicat un llibre especialment crític sobre el seu avi. És un dels cinc hereus de l'obra del pintor i fa obres humanitàries al Vietnam. Pòrtic l'ha traduït al català amb el títol *L'avi*.

Marina Picasso, néta de Pablo Picasso, ha escrit un llibre molt dur sobre el seu avi.

—Per què l'heu escrit ara i no abans?

—No estava preparada psicològicament. Després d'una llarga teràpia amb el psicòleg, l'he pogut fer sense traumes.

—Picasso té tota la culpa de les desgràcies de la vostra família?

—No el faig culpable de tot però la seva manera de comportar-se va ser cruel. Al pare, al meu germà i a mi, ens va refusar. No ens va voler pagar els estudis. Pablito i jo buscàvem un avi, una família, perquè els pares s'havien deixat. Em pregunto si el que volia era castigar els pares. Trucàvem al portal de la torre, el pare, el germà i jo, i esperàvem inútilment, com perdularis, que ens rebés. Ni es posava al telèfon.

—Però sí que el culpabilitzeu del suïcidi del vostre germà, Pablito.

—La desesperació va portar Pablito al suïcidi. Quan l'avi es va morir, no el van deixar veure, i quatre dies després s'empassà una ampolla de lleixiu. Malalt de mort a l'hospital, em va dir que ho havia fet perquè es fes públic el cas. Va ser víctima del sadisme i la indiferència de l'avi.

—Penseu que el fet de ser un geni justifica la seva actitud?

—No.

—I si només tenia esperit de solter, tot i aparellar-se contínuament?

—Va utilitzar les persones que tenia al seu voltant, en especial les dones, com a objecte artístic. Sí, era un home sol. Però no per esperit, sinó per manca de comunicació. No podia comunicar-se amb els altres. El seu problema era la relació personal.

—Misogin?

—Ho he pensat sovint. El que és terrible és veure com les dones que el van estimar van acabar destruïdes per ell. Penso que no arribava a rebre l'amor. Tenia la necessitat d'humiliar per existir, cosa sorprenent per un home superior.

—I no hi pot haver influït el fet de ser un home desarrelat, que, format en la bohèmia, arriba sol a un país estranger? No ha de respectar els convencionalismes socials i familiars i se sent lliure

per fer el que li dóna la gana sense por a ser mal vist. Si ell no hagués trencat amb pares i avis i hagués continuat la cadena familiar, potser la seva cultura familiar hauria estat diferent.

—Sí. Es pot considerar un desarrelat. És interessant això que dieu. És la primera persona que m'ho fa veure. Es bo trobar explicacions al cas.

—Raimon Noguera, el notari que va redactar els estatuts del Museu Picasso de Barcelona, em deia que no volia fer testament perquè era gitano.

—És així. Tenia por a parlar de la mort. Tenia por a envellir. No volia que li diguéssim avi.

—Un dels problemes, ja ho dieu, és que el pare és anul·lat per l'avi.

—Sí. Sóc indulgent amb el pare perquè l'avi el va reduir al no-res. L'avi l'humiliava davant nostre.

—Us agrada l'obra de Picasso?

—Avui, sí. Però no s'ha de barrejar l'art amb l'home. El que m'ha sorprès és veure que quan un home és important, la gent és més indulgent. Era un geni, però la família no demanàvem d'ell que fos un geni, sinó estimació.

—Penseu que l'admiració per Picasso trontollarà, amb el vostre llibre?

—No. No tinc la sensació d'haver-lo enfonsat. Només he tocat un mite i ningú no ho havia fet. No he escrit el llibre per fer cap escàndol, ni per guanyar diners. Només per deixar constància d'uns fets. Si no es veu així serà una llàstima. No és un atzar que al seu voltant hi hagi hagut tants suïcidis —dues exdones i el nét— i un fill amb la vida destruïda.

Lluís Bonada